

Հովհաննես Թումանյան

Մութ ու խավար իմ հայրենիք...

Մութ ու խավար իմ հայրենիք,
Անլույս գիշեր, լուռ ու տրտում...
Միտքս այնտեղ, ինչպես չրդջիկ,
Պըտըտում է ու պըտըտում...

Պըտըտում է լուռ, անտերունչ,
Տխուր, մամռոտ շիրմաց վերա,
Ավեր, անտեր հյուղերի շուրջ,
Ուր լույս չկա, ուր ձայն չըկա...

Ու ետ դառնում կրկին մոլոր,

Հուսակտուր ու գլխակոր
Թաքչում դարձյալ սրտիս խորքում՝
Իր հին ծանոթ ավերակում:

1899